

CYKLOPOUŤ 2019

PLZEŇ - SKOKY - LITOMĚŘICE

1. DEN 9.8.2019 PLZEŇ

„Tati, budeme slavit výročí,“ hlásím hned při odesílání přihlášky. „Výročí? A jaké?“ „No je to už pátá cyklopout', na kterou jsme se přihlásili!“

A tak i letos poctivě trénujeme, čeká nás putování po České republice. Velmi se těšíme, protože západní Čechy moc procestované nemáme. Táta připravuje mapky, trasy a velkou letošní novinku – červené cyklodresy.

Již ve čtvrtek přivážíme do DITIPA v Uherském Brodě kufry a kola, abychom se nakládkou nezdržovali v pátek ráno. To jen rychle nakládáme autobus vánočkami, záviňy a před osmou hodinou jsme připraveni vyrazit. „Ten vozík tady necháme, ne? Mně se s ním nechce jet,“ navrhuje řidič Rošťa.

Zastavujeme po prvních pár metrech, protože nám v cestě brání odstavený kamion. „Mně ten dřívější odjezd byl hned podezřelý. Teď si to vynahradíme čekáním,“ komentuje to táta. Naštěstí řidič kamionu brzy přichází a my můžeme vyjet směr Plzeň.

„Ta Plzeň, to je někde v Německu, že?“ ptá se Rošťa. „Koupil jsem si už dálniční známku.“ „Nojo, Pilsen, to bude německy...“ oduší táta. „Počkat, my jedeme do Plzně a vezeme s sebou sudy s Janáčkem?“ nechápe Pedro. Celkem nás autobusem cestuje 16, po cestě panuje dobrá nálada, první zastávku si děláme na benzínce, kde za návštěvu záchodu získáváme žetony na pět korun do restaurace. „Vy tam jdete na oběd Otče? A nechcete i můj žeton?“ „A můj?“ Myslím, že Otec Kaška měl nakonec oběd skoro zadarmo.

Pan řidič nabízí, že nám připraví kávu. Petr David letos jede i se svým malým synem Pavlíkem a káfé by si rád dal. „Takže pro vás jednu kávu?“ „Jo, i s cukrem, jestli je to možné.“ „Klimatizace vám vadí, cukr chcete, vás si, pane, zapamatuju!“ žertuje Rošťa, a nakonec dává Petrovi kávu zadarmo.

Další zastávka je u McDonaldu, což je něco na cykloputníky z jižní Moravy. „Chcete kávu s sebou nebo tady?“ ptá se obsluha. „Uhm, tak třeba tady,“ říká táta. „Já bych si ji vzal s sebou,“ navrhuje Luděk. Oba dostávají

úplně stejný kelímek. „Tak schválně, kdo najde deset rozdílů,“ dává nám táta výzvu na zbytek půlhodinové pauzy.

Ve dvě hodiny přijíždíme do Plzně k církevní škole, kde je první místo noclehu. „Jděte buď do třetího patra nebo dolů do sklepa k protiatomovému krytu, do něj je ale vstup zakázán,“ naviguje nás hned Petr Gabriel, který na místo přijel již o den dříve. Postupně se sjíždí další lidé ze všech koutů Česka i Slovenska, poznáváme staré tváře, také ale úplně nové. Letos se totiž přihlásilo celkem 191 lidí. Jelikož je dost času a v Plzni společnou večeři nemáme, vydávám se s tátou a Ludkem na prohlídku města. Nejprve je to trochu dobrodružné, přechodů tu moc nemají, semaforey nefungují, nakonec se ale do centra města dostáváme bezpečně. Katedrála sv. Bartoloměje je zavřená, tak jdeme alespoň na věž, odkud je krásný výhled na celé město i okolí. Bohužel jsme se před procházkou neodprezentovali, a tak první razítko tiskneme místo do credenčialu jen na prospekt o městě.

Když už jsme v té Plzni, táta s Ludkem jdou na jedno pivo a pak společně míříme zpět k ubytování. V dálce vidíme postavy s koly a kufry, které zoufale zírají do mapy v telefonu a snaží se najít cestu. „Nejste vy náhodou cyklopoutníci?“ ptá se Luděk. „Ano ano, víte, jak se dostat na ubytování?“ „Jasně, pojdte s námi.“ Bereme jejich kufry a s rodinou Burešových přicházíme zpátky ke škole.

Jelikož ve škole nejsou žádné sprchy, jdeme hledat sprchu do nedalekého kláštera dominikánů. Naštěstí se po pár minutách dostáváme dovnitř a můžeme si po horkém dni dopřát příjemnou koupel. Sedíme u piva, kofoly, objevujeme „trenažér“ pro cyklisty, který mají u lavičky před školou. V devět hodin začíná růžencová mše, modlíme se růženec bolestný. Pedro hraje na kytaru, po mši organizátor Petr Gabriel představuje tým cyklopouti. Z kostela vycházíme po půl desáté, Pavelkovi přiváží v tranzitu servisákovy věci a kola. My unavenější už jdeme spát, ostatní ještě dlouho sedí u piva a zpívají. Během noci se probouzím a slyším: „Teď začíná noc!!“ a pak jen kapky deště.

2. DEN 10.8.2019 PLZEŇ – DOMAŽLICE 76,47 KM

Znělka z Pata a Mata ve verzi na foukací harmoniku se rozléhá školou, neochotně se vyhrabáváme ze spacáků. Venku nás vítá chlad, váháme, jaké oblečení si na první etapu přichystat. „Nejenže nevím, co si obléct, ale ani nevím, čím si čistit zuby. Dneska jsem použil Fenistil, brr,“ oznamuje nám ráno táta. K snídani se podávají párky a rohlíky, nechybí ani nefalšovaný cyklopoutnický čaj. Věci do autobusu nosíme z třetího patra. „Nemohl bych mít jako vedoucí skupinky nějakého šerpu na pomoc?“ dožaduje se táta. Než se autobus stihne naložit, začíná pršet.

Zahajovací mše svatá je opět v kostele dominikánů, dostáváme také požehnání na cestu. Po úvodním kolečku kolem náměstí se každá skupinka vydává svým směrem. Někdo jede do centra okošťovat pivo, jiní raději rychle ujíždějí před deštěm nejkratší trasou. Naše skupinka se rozděluje hned na začátku, Otec Kaška s Petrou a Ivčou jedou do Litic za známými. My vyrážíme delší trasou ke Švihovu. První zastávku děláme v Dobřanech, kde právě probíhá přehlídka historických vozidel. Nebýt nás cyklopoutníků, návštěvnost v dešti by byla velice nízká.

Děšť neustává ani když projíždíme keramičkou v Chlumčanech. Boříme se koly do rozmáčené hlíny, na silnici vjíždíme jako praví ředitelé vápenky. Anežka jede do kopců za námi. Aby se jí lépe dýchalo, používá dýchací přístroj. „Anežko, to je ale doping!“ „Ano, ale jediný povolený!“ hájí se Anežka. Začínáme být mokří skrz naskrz i nějaká restaurace by se hodila na zahnání hladu, bohužel jedeme jen přes samé malé dědinky, kde kromě lidové architektury nic moc není. Anežka, Jožka, Dominik a Barunka zůstávají na autobusové zastávce v Roupově a svačí rohlíky s párky od snídaně, já s tátou, Ludkem, servisákem Pavlem a panem Ivanem jedeme až do Švihova, kde okamžitě obsazujeme poslední volná místa v hospodě.

Jelikož je hospoda okupována hlavně hladovými cyklopoutníky, musíme si na jídlo chvíli počkat, to nám ale vůbec nevádí, rádi se trochu usušíme „v teple“. Nakonec přijíždí i Anežčina skupinka, potkáváme se jen na chvíli, protože my po obědě míříme na prohlídku vodního hradu, kde se natáčely Tři oříšky pro Popelku. Prohlídka trvá tak akorát, abychom přečkali v suchu poslední vlnu deště. Kromě dalších poutníků potkáváme na hradě i velkého chlupatého kocoura. „Vždyť to snad ani není kočka! To je nějaký kříženec s medvědem. Toho tady

chovají na ty kůže, které mají v sálech vystaveny," přemítá táta. Před odjezdem si dáváme ještě svačinu na podiu, které je na nádvoří postaveno. Ideální úkryt před deštěm. „Kdyby nás odtud chtěl někdo vyhodit, tak řekneme, že nacvičujeme hru ‚Jak cyklista na hrad přijel,‘“ vysvětluje Pavel.

Po chvíli padají již poslední kapky deště. „Vypadá to optimisticky,“ hodnotí počasí Luděk. „Já už dlouho optimisticky nic nevidím,“ oznamuje nám náš pan průvodce, sedá na kolo a s deštníkem v ruce vyrazí domů.

V čtyřlenné skupince jedeme svižným tempem do Domažlic, po cestě potkáváme Otce Alvareze s jáhnem Jiřím Dvořáčkem. V kopci je předjíždíme a ve vesnici Hradiště si říkáme, že to vezeme raději po hlavní, že to bude určitě kratší. Mezitím nás Alvarez s jáhnem opět předjíždějí a my je jako závodníci zase doháníme. „Nezapomeňte nás pak z kopce zase předjet,“ směje se Pavel. Cesta však nakonec moc veselá není. Kratší, to možná ano, ale je to stále nahoru a dolů. „Až příště řeknu, ať jedeme zkratkou, rovnou mě zastřelte,“ upozorňuje sklesle táta.

Mezi stánky s tureckým medem a plyšovými medvědy se dostáváme k velké sportovní hale, kde dneska nocujeme. Jelikož jsme byli na prohlídce, přijíždíme mezi posledními. Krásně teplá sprcha a dobrý guláš však na nás trpělivě čekají, a tak si můžeme obojí v klidu vychutnat. Déšť dal zabrat nejen nám, ale i kolům, servisák Pavel se hned pouští do oprav.

Mažeme kolena, krky, chystáme věci na zítřek a v devět se vydáváme do centra dění Chodských slavností. Ochutnáváme místní koláč, přicházíme na náměstí, kde vyhrává kapela a v kostele Narození Panny Marie visí na nástěnce letáček o naší cyklopouti. Dokonce mají otevřeno i v informačním centru, credencialy jsme bohužel nechali v tělocvičně, a tak si razítka tiskneme opět na papír. Začíná být chladno, obávám se, aby se mi na palcích neudělaly omrzliny, jdu totiž jen v sandálech. Vracíme se zpět na ubytování, kde se ještě čile vyhrává na housle a kytary. Ukládáme se ke spánku, jedna paní cyklopoutnice bloudí mezi karimatkami a hledá svůj spacák. „Nespím náhodou tady?“ ptá se táty. „No, tady spí Pavel, takže asi ne,“ odpovídá táta. „Já jsem si totiž nenasadila brýle, tak nevím, kde jsem,“ vysvětluje paní, a nakonec úspěšně nachází své místo ke spaní.

3. DEN 11.8.2019 DOMAŽLICE – KLADRUBY 45,83 KM

„Toto je den, toto je den, který nám dal Pán, který nám dal Pán...“ Pedrův tradiční budíček probouzí všechny spáče, v noci se spalo opravdu dobře, nebylo ani horko ani zima. K snídani dostáváme vánočku a čaj. „Každý máte půlku, ale kdybyste chtěli celou, můžeme to zařídit,“ oznamuje nám pan Červenka. Při snídani se zdravíme také s panem Zajícem, který nocoval v přívěsu na kola, jelikož při večerní cestě do Domažlic zapomněl ve vlaku svá zavazadla.

Příprava na cestu je dnes trochu chaotická, všichni totiž vyjíždíme současně na poutní místo Vavříneček, které se nachází nad Domažlicemi. „Potřebuji pět pomocníků, kteří budou ukazovat ostatním cestu, ať se ve městě nepoztrácíme,“ diriguje nás pan Ouřada. Táta, Luděk, Robert, Mustafa a Bětko se hlásí dobrovolně. Jak už bývá zvykem, poutní místo se nachází na kopci, a tak si trasu jede každý svým vlastním tempem. Ostatně máme dost času, čekáme se kousek pod kostelem, abychom se mohli zařadit do slavnostního průvodu.

Pro místní představuje 170 cyklopoutníků v červených dresech velkou atrakci, a tak si nás fotí, vždyť taky dvakrát zvyšujeme účast

na mši svaté. Po mši je možné podepsat petici ohledně sociální péče nebo se podepsat na přání biskupovi k narozeninám. Ve čtvrt na dvanáct se rozjíždíme dolů, čeká nás dlouhý sjezd, Pavel ale po chvíli zastavuje a zvedá telefon, jelikož pan Zdeněk hledá v dodávce náhradní duši. Opravu naštěstí řeší sám, a tak Pavel nemusí šlapat znovu nahoru.

Na oběd se zastavujeme v Horšovském Týně. Paní

servírka je z nás však chudák trochu zmatená. „Dali bychom si pětkrát polévku, prosím.“ „Já bych si dal i hlavní chod, jestli máte,“ táže se Pavel. „Tak to já taky!“ „A já taky!“ Nakonec všichni dostáváme svůj příděl sekané s bramborovou kaší. Po obědě se jdeme podívat k zámku a také nahoru na věž, abychom trochu ten oběd vychořili. Z věže je nádherný výhled na okolí, vidíme odtud projíždět i náš autobus. Dnešní počasí je příjemně teplé,

a tak jdeme na sladkou tečku do cukrárny – dva kopečky zmrzliny, mňam! Ve městě potkáváme Petru s Otcem Kaškou a Ivčou, tak se připojují k nám a společně podél kukuříčných polí jedeme do Zhoře.

Zastavujeme se tam v místní hospodě na pivo a kofoľu. Hospoda je to opravdu se vším všudy, pan hospodský je možná zároveň i starostou, jelikož dveře hned vedle vedou do obecního úřadu. Ze Zhoře už je to jen osm kilometrů do kláštera v Kladrubech. Přijždíme tak akorát, abychom stihli pořídít pár fotek, než nás pan správce vyprovodí s tím, že se už musí zamykat.

Dnešní nocleh je připraven v základní škole, tělocvična je však příliš malá, a tak uleháme na chodbě. Bohužel je zde jen studená sprcha, boiler prý ukazuje minus pět stupňů, rampouchy se na nás naštěstí netvoří. „Tak jaké ukazují počasí na zítřka?“ ptám se našich rosniček. „No krásně! Děšť, osmnáct stupňů, to bude jízda!“

K večeri nám dnes paní kuchařky připravily zelnou polévku a také je nachystán táborák k opékání špekáčků a klobásek. Pavel zase servisuje, tentokrát však i naše kola, jelikož v nich začíná záhadně pískat a lupkat. Rošťa při opravách pomáhá a také mi chválí můj loňský text. „Například jsem se dozvěděl, že prý

neumím couvat," sděluje mi dojmy. Naštěstí každý, kdo s námi jezdí, ví, že Rosta je řidič naprosto profesionální. Ostatní z(p)ívají u táboráku, my jdeme ještě na kus řeči k Pavelkům. „Dejte si, Otče, čokoládu," nabízejí. „Rád bych, ale jak se zohnu, tak už se nenarovnám.“ Nakonec

si dává. Táta mě však upozorňuje na úplně jiný problém. „Pozor, velký pavouk!“ „Cože? Áá, kde?“ křičím a intuitivně se krčím ke zdi na opačné straně chodby. Je tam. Obrovský černý pavouk. Nakreslený na stěně.

4. DEN 12.8.2019 KLADRUBY – TEPLÁ 44,57 KM

Nebesa v barvě olova nechávají na zem dopadat provazce dešťových kapek, proto není divu, že se dnes nikomu do vstávání moc nechce. Pedro ale čile běhá chodbami, mlátí rukou do ešusu a prozpěvuje budíček. „Mezi desátou

a dvanáctou má svítit slunce,“ oznamuje nám dobré zprávy. „V Sydney a v Melbourne,“ dodává. Také Petr Gabriel má čerstvý zážitek. „Dovezli nám v pět ráno čerstvé rohlíky, tak jim říkám, ať zaparkují vedle autobusu. No a tam spí kluk, jednu botu nalevo, druhou napravo. No naštěstí mu přejeli jen jednu botu, jeho ne.“

Jelikož stále prší, musíme se připravit řádně na etapu. „Mám si vzít i sluneční brýle?“ váhá táta. „A nechceš na zahřátí štamprlu?“ nabízí Pavel. „No proč ne, aspoň mám čím zapít léky.“ Na snídani je dnes k čerstvým rohlíkům pomazánka. Táta snídá vánočku, neustále ho při jídle pronásleduje vos. „Ona si myslí, že jsou Vánoce a chce ti dát malý dáreček,“ vysvětluje Pedro.

Další z venkovních nocležníků stále ještě vyspává u ohně, neprobudil ho ani ranní déšť. „Já jsem spal taky venku a spacák už mám suchý,“ říká Mustafa a dívá se na tabuli, na kterou se včera psali čárky kolik měl kdo piv. „Déšť to smazal!“ raduje se Pedro. „Díky Bože za Tvůj zásah!“

O půl deváté začíná mše svatá v klášterním kostele, komu se špatně šlape do kopce, toho motivují dva pobíhající zbloudilí psi. Jelikož v kostele není ozvučení, Otec Kaška káže z kazatelny. Po mši nás vítá kladrubský farář. „Musím si vás vyfotit, za týden na pouti tu bude tak třetina lidí.“

Ačkoliv stále ještě mrholí, někdo volí delší stokilometrovou trasu přes Plasy, naše skupinka vybírá kratší variantu. První zastávku si děláme hned ve Stříbře, kde sbíráme razítka do credencialu. Přes kopce pokračujeme dál, nakonec se rozprší natolik, že se musíme na okraji lesa mumifikovat do pláštěnek. Robert mezitím jede dál a čeká na nás na autobusové zastávce Očín, což je vesnička s deseti obyvateli. „Přijel autobus z druhé strany silnice, zastavil na zastávce a řidič se zeptal, zda nechci svézt. Ten by se asi hodně divil, kdybych se tam nasoukal i s trojkolkou,“ směje se Robert.

Dopravní zmatení nastává o chvíli později, když zjišťujeme, že doporučená trasa vede do strmého kopce po blátivé lesní cestě. „Tak tam mě nikdo nedosta-

ne,“ křičí Robert. Naštěstí silnice vede oklikou přes Kokašice, a tak do Konstantinových Lázní přijíždíme akorát na oběd. Pan Ivan se od nás odpojuje, jede si načepovat Prusíkův pramen. My usedáme do pizzerie, kde se právě uvolňuje stůl. Luděk si s tátou a Pavlem dávají salámovou pizzu. „To zelené jsou feferonky, že jo?“ ujišťuje se Luděk. „Ale ne, to jsou klobásky od večere,“ uvádí věc na pravou míru táta. Na oběd sem kromě nás přijíždí spousta dalších cyklopoutníků, my jedeme po obědě ještě na teplý lázeňský oplatek. Prodavač však nikde na blízku není, ačkoliv jsou dveře otevřeny. „Mám vám to prodat já?“ ptá se táta ve chvíli, kdy pan prodavač přichází.

Z Konstantinových Lázní vede doslova cyklistická dálnice, ta však po chvíli končí a místo ní najíždíme na rozbitou silnici do Dolních Polžic. „Jestli jsou tohle Dolní Polžice, tak nechci vidět ty Horní,“ cedím mezi zuby při supění do kopce. Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic nepotkáváme, do Teplé už je to jen kousíček. Volíme totiž kratší cestu, někteří jedou delší přes Úterý, ačkoliv je dnes pondělí. „Cestovali jsme časem,“ radují se. Při dojezdu se těšíme na teplou sprchu, na ubytování se bohužel ještě jít nedá, a tak promoklí a zmrzlí čekáme venku. Dnešní nocleh je přímo v budovách kláštera a co nás překvapuje nejvíce, jsou třípatrové postele. „A máte padák na cestu dolů?“ ptáme se těch odvážných, kteří budou spát úplně navrchu.

Před večeří je možnost prohlídky kláštera, a tak na ni jdeme taky. Po prohlídce už krásně svítí sluníčko a také si můžeme dát horkou sprchu, která je však na našem patře pouze jedna. Na večeří jsou dnes připraveny těstoviny, pivo si moc lidí nedává, protože je stále velká zima. Přichází nás přivítat opat Filip Zdeněk Lobkowitz. Kolem desáté hodiny se světlo v kuchyňce zhasíná, zapínáme spacáky, zavíráme oči, usínáme.

5. DEN 13.8.2019 TEPLÁ – FRANTIŠKOVY LÁZNĚ 70,61 KM

Jelikož dnes spíme každý v jiné místnosti, o budíček se musíme postarat sami. Vůbec se nám vstávat nechce, dnešní noc totiž byla úžasná. Navíc se hned po ránu tvoří řada na jediný záchod, alespoň že v kuchyňce máme dřez, a tak si zuby můžeme vyčistit v něm. Mše začíná o půl osmé v kostele Zvěstování Páně, po ní nám opat premonstrátů, kteří zde v klášteře žijí, vypráví něco málo o životě blahoslaveného Hroznaty a o historii tepelského klášte-ra. Vede nás také k originálu obrazu Panny Marie Pomocné ze Skoků.

K snídani je dnes makový závin, většina ho nedokáže sníst celý, a tak si ho bere ještě s sebou na cestu. K dispozici je také vánočka nebo včerejší večere. Po snídani sedáme na kola a po pár kilometrech přijíždíme do Mariánských Lázní ke kolonádě, kde je však jízda na kole zakázaná. „Opravdu nechápu, proč se tam nemůže jet na kole, když je to KOLONáda,“ krou-tí hlavou táta a čepuje si do flašky léčivý pramen.

V jedenáct hodin začíná místní atrakce – zpívající fontána. Pak jedeme ještě do informačního centra pro razítka, pohledy, vizitky a rychle z rušného města pryč. Hned pod kopcem zastavujeme v servisu, protože si táta musí koupit nové destičky do přední brzdy. Robert nakupuje i nový plášť, protože ten starý má úplně sjetý. Kopec, rovina, kopec, pro změnu další kopec a najednou zámek Kynžvart! Na prohlíd-ku čas nemáme, ale dali bychom si něco k obědu, a tak jedeme do Schlossresta-urant. Tam je to však plné lidí a jak nám číšník po půl hodině vysvětlí, na jídlo by-chom čekali nejméně hodinu. Tak se zase zvedáme a jedeme po rušné hlavní silnici až ke sjezdu do Dolního Žandova.

„Ále, už vidím pana Honse, jak si dává řízek,“ volá táta a zastavuje u místní hos-pody. „My už to tady známe, před rokem jsme seděli přesně zde“ vysvětluje pan Hons. Hospoda je to vskutku tradiční, paní servírka se nás ptá na objednávky ještě dříve, než se stačíme posadit. Objedná-váme si guláš, řízek velký jako kráva' zbyl jen pro Roberta. Já dostávám ke guláši pět velkých knedlí, táta deset malých.

Po obědě se k nám do skupinky při-pojuje také pan Petr z Jevíčka, který jede

většinou kus před námi, ačkoliv tvrdí, že letos moc netrénoval. Škrábeme se do hrozného kopce do dědinky Palič, a to jen proto, abychom celý kopec mohli sjet zase dolů. Před námi je další poutní místo – Maria Loreto, kde se zavírá právě ve chvíli, kdy přijíždíme k bráně. Paní je naštěstí moc milá, na chvíli nás pouští dovnitř, a dokonce nám přináší razítko. Asi po půl hodině se s ní i panem průvodcem potkáváme na autobusové zastávce ve Starém Hrozňatově, kde si děláme přestávku na svačinu. Vedlejší kavárna je obsazena německými cyklisty, jsme totiž kousek od hranic.

Další kus cesty vede lesní cestou, což se stává osudným pro Roberta. Na vršku zapadá do jámy. „Já tě zakousnu, Josefe! Tobě už s těmi trasami nevěřím,“ volá na tátu, který se prodírá houštinami. Naštěstí se nic vážného nestalo Robertovi ani kolu, a tak pokračujeme dále. V Chebu opět potkáváme skupinku pana Honse a jedeme do centra. Zastavujeme u hlavní cesty na přechodu, který se táta chystal přejít na červenou. „To musíte, pane, první zmáčkнуть toto tlačítko a pak počkat na zelenou,“ vysvětluje mu skupinka romských dětí.

Na náměstí projíždíme úzkou uličkou, je široká přesně pro Robertovo kolo. Také si tam dáváme zmrzlinu ve vyhlášené zmrzlinárně. Po hezkých cyklostezkách přijíždíme do Františkových Lázní, kde jako první míříme k Františkovi, poté až k základní škole na ubytování. Čeká nás tam velká tělocvična a krásně teplá sprcha. K večeri jsou připraveny špagety s boloňskou omáčkou, mé oblíbené cyklopoutnické jídlo, sedám si s ním k Pavelkům na obrubník. „Ta paní se nejmenuje Jana?“

ptá se mě nenápadně paní Pa-
velková. „Nene, ona je Petra,“
vysvětluji. Za pár minut při-
chází táta. „Pavlo, teď mi Pet-
ra říká, že ji nemáš oslovo-
vat jako Janu. Ale asi bych ti
to neměl říkat...“ Jenže Petra
stojí přímo vedle táty, všech-
no slyší, a tak ho hned prohá-
ní s křikem kolem školy.

Po večeri má v tělocvič-
ně přednášku Honza Pečiva
o manželství. Toto téma jel
totiž po loňské cyklopouti
studovat do Vídně. Také se
dozvídáme, že slečna, kte-
rá spadla první den, spadla i
dnes, bohužel byl pád nato-
lik vážný, že ji museli převést
do nemocnice.

Před spaním si ještě chví-
li povídáme, Luděk se nám
chlubí svým novým velkým
akváriem. Usínáme kolem
půl jedenácté, v noci je nato-
lik velká zima, že dokonce i
táta spí ve spacáku.

6. DEN 14.8.2019

FRANTIŠKOVY LÁZNĚ – TOUŽIM 73,82 KM

V jaké verzi bude asi dnešní budíček? Říkám si po probuzení. O pár minut později už chodí Pedro halou a hraje na flétnu. Než stačí dohrát, první ranní ptáčata vychází z tělocvičny se sbaleným kufrem, jako například pan Karel. Robert je také dávno vzhůru, a tak se za námi přichází pobavit o dnešní trase, ale i o možnostech spaní v tělocvičnách. „Říkal jsem si, že bych si vzal s sebou hamaku, ale nevím, kam bych ji zavěsil,“ sděluje nám. „To si zavěsíš mezi ty dva basketbalové koše a budeš se houpat nad námi, chrápání se bude hezky rozléhat...“ No ještě to tak!

Pavel si dnes plánuje dát do pití na cestu vitanit. „Je toho hodně, já to sám nevyužiju, nedáte si ještě někdo?“ ptá se. „Ale jo, tak já si dám,“ odpovídá táta. „Počkej, co jsi říkal? Já jsem tě neslyšel, musím si vydělat špunty z uší,“ směje se Pavel.

Mše je v tělocvičně, letos takhle poprvé a naposledy. Orchestr v podání rodiny Pavelků však nechybí. Otec Radek nás během kázání nabádá, ať se nebojíme a zpíváme více nahlas. Poslední píseň se tedy snažíme, dokonce si sami sobě zatleskáme. „Takže, kdo teď tleskal, zítra bude dělat pěvecký sbor,“ nařizuje Pedro. K snídani je přichystáno několik desítek kelímků jogurtu, müsli a také čerstvé rohlíky. Nejprve je venku velká zima, postupně se ale otepluje, a tak mezitím co Robert nasazuje nový plášť na kole, my ze sebe shazujeme vrstvy oblečení. Petra s Ivčou řeší stav

svých kol. „Nepodíval by ses na ně, prosím, Joži?“ ptá se Petra. „Vždyť tobě ty brzdy vůbec nebrzdí! Jak jsi na tom doteď jezdila?“ ptá se nechápavě Ivča poté, co prohlédne její kolo.

Vyjíždíme mezi posledními, dokonce i Peťa Hasík s panem Zajícem jsou již na cestě před námi. Zajíždíme i přesto k infocentru, kde se k nám připojuje Anežka s Jožkou, Dominikem a Barunkou. K první zastávce nás vede velký táhlý kopec, takže stejně každý jedeme vlastním tempem a setkáváme se až u kostela v Chlumu Svaté Maří. Od kluků z další skupinky dostávám gumovou žabku, to asi abych dobře „doskákala“ do cíle, přesto, že Skoky nás čekají až zítra.

Z Chlumu je to jiná jízda, šedesátkou valíme z kopce, ještě že není provoz. Přijíždíme do Sokolova k zámku, děláme si však jen společnou fotku a musíme rychle dál, protože stylem „zastávka zde, svačina tady“ bychom do Toužimi nikdy nepřijeli. První ze dvou letošních nejvyšších kopců se tyčí před námi, nakonec ale na vyjetí tak těžký není. Po něm jedeme podél Ohře lesní cestou až k hradu Loket. Na prohlídku nejdeme a na oběd také ne, rozhodujeme se, že dnes budeme jen o rohlících.

Co jsme vyjeli k hradu, zase musíme sjet zpátky dolů, a to abychom se mohli vyškrábat do dalšího vysokého kopce. Jedeme po hlavní silnici až do Horního Slavkova, kde si děláme krátkou přestávku na svačinu. Ve večerce kupujeme banány, abychom doplnili hořčičk. Nejstrmější část kopce nás totiž teprve čeká, místy přes deset procent. Navíc začíná trochu pršet, a tak se na konci dědiny schováváme pod přístřešek na kontejneru. Robert nečeká a jede dál. „Na vás přišlo? Tady nespadla ani kapka,“ říká nám o pár minut později. A to jel jen pár set metrů před námi.

U odbočky stojí cedule upozorňující na slepou ulici, nelámeme si s tím však hlavu, na kole se dá projet vždycky. Význam cedule pochopíme až ve chvíli, kdy nám uprostřed cesty leží hromada štěrku. Robert se už nadechuje, aby zkritizoval vedení trasy, naštěstí se dá hrouda obejít bokem a za ní už následuje nádherná nová silnice.

Po prudkém klesání a mírném stoupání nás vítá Bečov nad Teplou. Otec Kaška s Ivčou a Petrou akorát dojíždají palačinky, my si jdeme jen na kávu do vedlejšího podniku. Obsluha je tu vskutku originální, kluk asi v mém věku se ptá: „Mohu Vás doprovodit na toaletu?“ Někteří cyklopoutníci se vydávají na prohlídku vzácného relikviáře sv. Maura, my ale

za mírného mrholení pokračujeme dále do kopců. Stoupání jsou našťastí mírná a po hezkých cestách, takže se jede dobře. U jedné z křižovatek čekáme na ostatní, když tu kolem nás prosvíští rychlík na závodničce. „Hm, to asi nebude nikdo od nás,“ přemýšlím nahlas. „To byl Kreuziger! Měl to napsané na dresu!“ volá táta. Že by si místo Vuelty dál pár kopečků v západních Čechách?

Do Toužimi přijíždíme k večeru, ale mezi prvními. Večeři nám připravují v sousední hospodě – rizoto se sýrem, přesně to po etapě potřebujeme. Brzký příjezd má ještě jednu výhodu, dnes je totiž k dispozici jen jedna sprcha pro muže a jedna pro ženy, a tak nemusíme čekat řadu.

Abychom se zbytek večera jen neváleli na karimatkách, v devět hodin pro nás připravila paní Lenka Schierlová prohlídku památek. Nejprve jdeme do kostela. „Místní paní říkají, že když se tu na mši sejde sedm lidí, je to rekord,“ sděluje nám a my si v ohromení prohlížíme rozpadající se kostel. Jestli jsme si mysleli, že u nás chodí do kostela málo lidí, tohle je úplný extrém. Z kostela jdeme již noční Toužimí k zchátralému zámku. Abych pravdu řekla, když temnou uličkou přicházíme na nádvoří, docela dost se bojím. Pavouci, netopýři, bílá paní, člověk nikdy neví, na co může narazit. Ze zámku míříme k pivovaru, tam už se mi pomalu zavírají oči. Přece jen je půl jedenácté, a navíc pořádná zima. Ve škole proto rychle čistíme zuby, snažíme se nebudit, ty, co spí, ale jak zjišťujeme, spáček v tělocvičně ještě moc není. Pedro totiž vzal kytaru a vyhrává v místní hospodě.

7. DEN 15.8.2019 TOUŽIM – KARLOVY VARY 44,67 KM

Pedrův budíček nás budí do krásně chladivého rána – venku je sedm stupňů. Ano, jedeme stále v srpnu. Předpověď na dnešní den není o moc povzbudivější, opět má pršet. Mše svatá je dnes až ve Skocích, před odjezdem nás tedy čeká jen snídaně. Nalévám si plný hrnek horkého čaje a do ruky беру rohlík s taveným sýrem. K dispozici je také paštika Matěj. „Ty jíš Matěje? To jsi takový masochista?“ ptá se Bětka Matěje pochutnávajícího si na paštice.

Anežka s Jožkou jsou připraveni, dnes se kupodivu čeká na pana Ivana. Musíme být trpěliví, řada od autobusu se táhne několik metrů. Navíc není kam spěchat, do mše máme spoustu času. Paní Schierlová nám poradila trasu, kterou oni s manželem často jezdí. Prý je trochu lesem, ale když není bahno, tak se to dá. A tak přijíždíme ke třem polním cestám a která je ta správná? „Zlatá střední“ vedoucí houštinami po kamenech a kořenech. Cesta se táhne podél potoka, v jednom místě prý musíme překročit brod. Naštěstí tam místo brodu stojí dřevěný most, na který však vedou schodky. Robert dnes s námi ve skupince nejede, ale cestu zvolil jako my. Jak tento terén zvládl, je nám všem záhadou.

Ranní rosa a zbytky z včerejšího deště zmáčely trávu, takže do strmého kopce jdeme raději pěšky. „Už vím, proč se tomu říká Skoky,“ vysvětluje nám Josef. „Oni jezdili na kole touto cestou, a to bylo stále hop hop přes kameny.“ Ve vesničce na kopci potkáváme skupinku Otce Kašky, přidáváme se tedy k nim a další MTB úsek jedeme společně. „Má přední brzda si po cestě koupila harfu a začala na ni hrát,“ oznamuje táta při sjezdu z kopce. Podobný zvuk jsem ještě nikdy předtím neslyšela.

Už se blížíme ke Skokům, když v tu chvíli nám přes cestu projde stádo krav. Trpělivě čekáme, krávy mají přednost zprava. Ve Skocích nás vítá kromě zaniklé vesnice a zničeného kostela také Petr Hirš, organizátor pěších poutí, který se za námi přijel podívat. Ve stánku si můžeme zakoupit kávu, čaj, oplatek a také si natisknout razítko do credencialu. Já se procházím kostelem, dívám se na nástěnky, které ukazují, jak kostel vypadal v letech jeho největší slávy, když tu slyším: „Veru! Veru, že přečteš ty přímlyvy?“ volá na mě Petra chystající mši svatou. „Ehm, ano?“ odpovídám a trochu nervózní беру knihu přímlyv do ruky.

Mši slouží Pedro, kvůli lepší akustice káže z kazatelny. Po mši je možné zajít k obrazu Panny Marie a svěřit jí svou prosbu. Kap, kap, venku zase začíná pršet a dělá se taky pěkná zima, a tak usedáme do lavic a posloucháme pana Schierla ze spolku Pod jednou střechou, která se zabývá opravou a oživením Skoků. Pršet nepřestává ani po přednášce, nasazujeme tedy pláštěnky a jedeme směrem Karlovy Vary. Po pár kilometrech se napojíme na rušnou hlavní silnici, jízdu po ní si připisuji

k nejděsivějším momentům mého života. „Kopec, déšť, kamiony, semafor, už chyběla jen sněhová vánice a bylo by to kompletní,“ vystihuje to táta. Naše skupinka se navíc trhá, zbýváme jen já, táta a Luděk. Za semaforem čekáme na ostatní, nikdo z naší skupinky už nepřijíždí. Potkáváme ale Pavelkovi, a tak jedeme s nimi až do Karlových Varů.

Po cestě potkáváme dalšího člena skupiny. „Dívejte na ty praporky! To bude určitě Robert,“ volá táta. A taky že ano. Robert se sluchátky v uších. Jakou knihu asi tak zrovna poslouchá? Po výjezdu na poslední kopec se nám naskýtá úžasný výhled na hotel Imperial a rozhlednu Dianu. Jelikož dnes nemáme společnou večeři, zastavujeme se v potravinách na pár rohlíků se sýrem a salámem. Ty jsou dnes pravděpodobně lepší volbou než předražená večeře v centru Karlových Varů. Dlouhým sjezdem přijíždíme do centra, cesta je samá zatáčka, auto jede za námi trpělivě snad čtyři kilometry. „To musí být určitě Rakušák,“ říká Luděk. Váháme, zda jet první na prameny či ubytování, z důvodů malé tělocvičny se rozhodujeme pro druhou možnost. Dobře děláme, tělocvična je opravdu maličká a chodby a dvě třídy moc dalšího místa ke spaní neposkytují.

Po teplé sprše si dáváme večeři a teprve k večeru se vydáváme do centra na kolonádu. Kolem muzea a výroby Becherovky přicházíme k hotelu Thermal, Robert nenápadně okukuje informační centra. Do hrníčku si čepujeme na ochutnávku snad všechny prameny, co tady jsou, nejlepší jsou šedesátistupňové, do studeného letního večera přímo ideální. U stánku si kupujeme i lázeňský oplatek a vracíme se zpátky, tentokrát volíme cestu podél řeky, kudy bychom zítra měli jet na kole. Potkáváme zde skupinku Mustafy, ten se do lázeňského města vydal hezky podomácku v pantoflích.

Asi v devět hodin přicházíme zpět ke škole, Petr Gabriel nám oznamuje, že defekt měl dneska on – na autě. Pak už jen odpočíváme a povídáme si s Pavelkovými. „Prý jste z Blatnice?“ ptá se pana Pavelky Luděk. „A vinohrad máte?“ „Ne,“ odpovídá pan Pavelka. „A tož z kama ty si?“ vrtí nechápavě hlavou Luděk. Ve čtvrt na jedenáct se zhasíná, kdo si nenachystal předem spacák a pyžamo, má smůlu.

8. DEN 16.8.2019 KARLOVY VARY – ŽATEC 80,02 KM

Africké rytmy se rozléhají budovou školy, na chvíli přemýšlím, zda ještě nesním o teplu v Africe. Ale ne, je to opravdu Pedrův budiček v podání na buben. V půl osmé začíná mše svatá ve vedlejší kostele Povýšení svatého kříže, ráno nějak nestíháme, a tak předpokládáme, že přijdeme jako poslední. Omyl, jsme tam mezi prvními. Po mši nás vítá místní farář. „Máme tu nové zvony, až vám je pustím, budete si připadat jako ve Vatikánu.“

Za dunivých zvuků kostelních zvonů se přesouváme do školní zahrady na snídani, dnes jsou rohlíky s rybí pomazánkou. Táta ale přichází s rohlíky namazanými něčím červeným. „To je ta rybí pomazánka. Z ryby fugu,“ vysvětluje. Mňam, taky si jdu dát. Marmeládu k snídani jím jen na cyklopouti. „Dobré játro,“ zdraví nás Pedro. Do hloučku se přidává i paní Voldánová. „Kudy jedete z města?“ ptá se Pedro. „No, já jedu první ještě do íčka pro

razítko do credencialu.“ „Do credencialu?“ ptá se Pedro. „Spíš condicionalu, ne? Zajížďka pro jedno razítko tam, pro druhé zase sem – hned jste v kondici,“ dodává.

Jak jsme plánovali, do centra jedeme podél vody. K íčku nepříjždíme první, Robert už nalepuje svých nových 18 vizitek. Cesta z centra je horší, labiryntem podjezdů, mostů a křižovatek se dostáváme na druhou stranu řeky, tudy už je to snadné, ale po hlavní. Nad Ostrovem visí husté černé mraky, krajina je zahalena mlhou, někde v kopcích musí řádně pršet. Nastává dilema – schovat se do autobusové zastávky a čekat nebo jet raději rychle do města a přečkat déšť tam? Anežka už ale vytahuje marshmallow, jelikož dnes slaví narozeniny. Po doplnění hladiny cukru jedeme zabalení v pláštěnkách dále. Jen oči nám jdou vidět. V Ostrově u zámku přebudovaného na obecní úřad pršet přestává, vidíme Pavelkovy sedět na zastávce. „Tak

vy dneska jedete autobusem?“ ptáme se. „Nojo, do Žatce to jede co chvíle,“ odpovídají se smíchem a sedají na kola.

Menšími cestami přijíždíme na hlavní tah do Karlových Varů, jinudy než kolem kamionů a cisteren se nedá. Naštěstí je to z kopce, větší skupinku rozdělujeme do dvou menších po třech. Ve Stráži nad Ohří nastává další dilema. Oklikou přes kopečky nebo raději dále po hlavní? Anežka s Jožkou volí druhou možnost. „Pojedete až do Bočova a tam odbočíte a přijedete do Klášterce,“ vysvětluje jim trasa táta. My jedeme po příjemné asfaltce až ke Korunní kyselce. Po cestě potkááme rodinu Burešových. Na to, že nejmladšímu je deset, jedou slušným tempem.

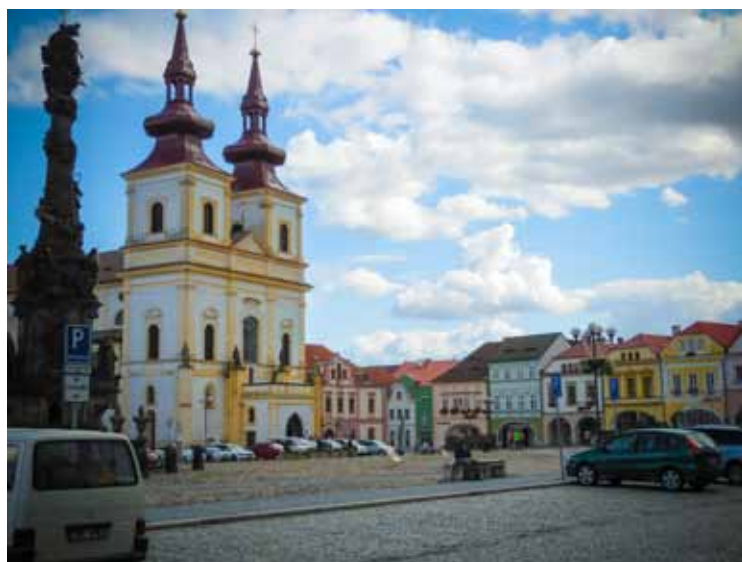
Kolem rozlehlého vojenského prostoru přijíždíme do Okounova. Naše skupinka usedá do hospody, už nám docela kručí v břiše. Pan hospodský je pohodář, přináší nám tři velké malinovky a tátovi krkonošskou polévku, což je prý kulajda bez kopru. Okouna si však v Okounově dát nemůžeme, v nabídce mají pouze štiku. „Koukám, koukám a okoun z Okounova nikde,“ hraje si se slovy Luděk. Sjíždí se sem hodně cyklopoutníků, tak po příjemné hodině jdeme platit a přenecháváme místo jiným. „Jožko, nezaplatil sis svoji Krakonošovu polévku,“ říká Luděk. „Ajaj, hned ti ty peníze dám,“ odpovídá. „Ale stejně si myslím, že jako vedoucí skupinky bych ty obědy měl mít zadarmo,“ dodává po krátké úvaze.

Anežku s Jožkou v Okounově nepotkáváme, servisák Pavel má telefonát. Čekáme ho dole pod kopcem, sjezd to byl slušný, ale dělaný tak pro terénní kola. Pavel přijíždí, hned se ptám, co se děje. „Volal nějaký Rosta, prý má nefunkční brzdy. Potřebuje nové destičky.“ „No, jestli je to náš řidič autobusu, tak to budeš potřebovat trochu jiný zvedák na opravu,“ směje se Luděk.

Do Klášterce nad Ohří přijíždíme po krásné cyklostezce, jen nahoru k zámku vedou schody. Na nádvoří trénuje Pražský komorní balet, my jen tiskneme razítko, loučíme se s Pavlem, který jede do servisu čekat na Rostu, a pouze ve čtyřech pokračujeme dále. Další zastávkou je Kadaň, město s „a“ v názvu. Do Kodaně bychom to měli trochu dál. Avšak ani v Kadani se moc nezdržujeme, na obloze se zase objevují zlověstné černé mraky, a tak ani nejužší uličku v České republice nevidíme.

Z Kadaně vede nádherná silnice, provoz není moc velký, vítr nám fučí do zad, třicítkou si to šineme až k Nechranické přehradě. Zastavujeme tam na svačinu, fotky, za chvíli vidíme další poutníky. „Vy jste přijeli zleva?“ ptá se nás udiveně Otec Radek. „My tam totiž teď jedeme, to je zvláštní...“ dodává. „No my jdeme dál po hrázi, takže vpravo. Tak snad se u té čočky v Žatci potkáme.“ Volíme cestu přes malebné vesnice Chbany a Libočany. „No schválně, kdo odtud pocházel?“ zkouší mě táta. „Václav Hájek z Libočan,“ odpovídám hrdě. Přece jen mi nějaké jméno po maturitě v hlavě zůstalo, vždyť to byl náš slavný kronikář!

Silnice k náměstí v Žatci je uzavřena, poutník se však jen tak nezalekne, žádné parní válce v cestě nestojí, a tak jedeme staveništěm. „U Žatce, u Žatce, chytili ušatce...“ zpívá Jiří Dědeček ve své písni. Jen aby dnes policie nechytala v Žatci cyklopoutníky porušující zákaz vjezdu. Náměstí je úplně mrtvé a to doslova, pod zemí jsou uloženy ostatky nejstaršího pivaře zvaného Lojza Lupulin. Kolem Chrámu chmele a piva přijíždíme k základní škole, z dálky už na nás mává od čočky Sean Connery. Ne ten herec, ale náš známý cyklopoutník. Kromě Seana na nás čeká také několik desítek kusů sladkého pečiva. Manželé Schneiderovi, kteří několik let žili v Banátu, mají v Žatci známe, kterým se zmínili, že sem v rámci cyklopoutě přijdou. Známi hned nadšeně přikývli a slíbili, že něco napečou. Nikdo však nečekal, že nakrmí sto osmdesát hladových cyklopoutníků k večeři i k snídani. Všem třem rodinám děkujeme, banátské pečivo bylo vynikající! Po čočce, sladkém zákusku a přednášce Pavla Hlaváčka na téma ‚Jak jsem se stal cyklopoutníkem‘ zalézáme do spacáků.

9. DEN 17.8.2019 ŽATEC – LITOMĚŘICE 76,73 KM

„Litoměřice...“ To už nás čeká cesta domů? Říkáme si celí rozespálí. Ale ne, teprve jsme v Žatci, to jen Pedro zpívá poslední budíček, jelikož dnes odjíždí zpět do své farnosti. Táta je čilý už od pěti ráno, dokonce ho stihla píchnout vos. Noha našťestí neatéká, a tak se jde na snídani. Čerstvé křupavé rohlíky s taveným sýrem a šunkou, kdo má zájem tak ještě dezert od včera. Jedna z nejlepších snídaní.

O půl deváté je mše v kostele Korunování Panny Marie, Otec Radek před vchodem vyhlíží své ovečky. I on již dneska odjíždí, začíná na nás dopadat smutek, že další cykloputi se blíží ke konci. Ani počasí dnes není moc optimistické, teploměr ukazuje patnáct stupňů. Po pár kilometrech chmelovým rájem přijíždíme k zámku Stekník, na pokladně, která je současně i kavárnou, si dáváme horkou kávu a čaj. Postupně se otepluje, trochu se zahříváme i při výjezdu na Nový Hrad. Proč tam jedeme mi není z počátku jasné, pak ale uvidím svatební auto. „Vy tady budete oddávat, že?“ ptám se Otce Kašky. Obřad se nakonec nekoná, bereme jen razítko, jsme poctiví sběrači, brzy budeme mít zaplněny dva credencialy.

V chrámu sv. Mikuláše v Lounech se nachází překrásný vyřezávaný oltář, škoda, že se tam nesmí fotit. Kocháme se tedy jen očima, cítíme však, že i náš žaludek by se rád pokochal dobrým jídlem. Najít však vhodné místo není vůbec jednoduché. Po okružní cestě Louny nakonec usedáme do kebabu. Asi ne nadarmo se říká „Louny místo pro blbouny“. Po čtyřech hodinách strávených ve městě si taky jako blboun začínám připadat. Ve dvě hodiny odpoledne konečně odjíždíme, kvůli časovému presu musíme vynechat Pannenský Týnec, nedostavěný gotický chrám. Po větru valíme až do Libochovic, kde se nachází krásný zámek a také cukrárna, Petra má dnes svátek, a tak nás zve všechny na zmrzlinu, čímž nám dělá velkou radost.

Kapky deště nás vyhání zpět do sedel, našťestí má mrak jinou cestu než my. Po menších silnicích se jede dobře.

Po jedné straně Hazmburk (jedna z dominant Českého středohoří), po druhé Říp. Nevíme, co fotit dříve, krajina je tu tolik odlišná než ta naše jihomoravská. Poslední zastávkou na osmé etapě je Terezín, město, jehož centrum je úplně opuštěné, ale příkopy se hemží piráty. Samozřejmě ne každý den, ale o pirátských slavnostech ano. Dokonce s sebou mají i gilotinu. Petra chce u ní fotku, my jdeme podél stánků dál, a tak se v mumraji lidí navzájem ztrácíme.

Jsme tedy opět jenom čtyři. Jedeme se podívat k Malé pevnosti, přicházíme pár minut po páté. „Máte 45 minut na prohlídku, je to zdarma, kola nechejte zde,“ říká nám paní na pokladně. Neváháme a jdeme, kdoví, kdy se sem zase podíváme. Prohlídka to není vůbec veselá, ale velmi zajímavá a poučná. S tátou jdeme dlouhou podzemní chodbou, tu si pamatuje ještě z vojny.

Za Terezínem nás čeká poslední MTB úsek naší cyklopouti, nevěříme tomu, že nám zbývá jen pár kilometrů do cíle. Podél velkého golfového hřiště přijždeme do Litoměřic, přes Labe jedeme na náměstí k radnici, v jejíž báni prý kdysi zasedali konšelé. Jeden z cyklopoutníků fotí naši poslední společnou fotku, jednosměrkami a parky přijždeme až k ubytování. „Jé, co to ten pán dělá? On jede na kole?“ nechápou litoměřické děti a ukazují na Ludka na lehokole. Mé kolo se hned nakládá do přívěsu, tátovo se staví na tribunu nad tělocvičnu. Naposledy nafukujeme karimatku a rozbalujeme spacák.

U večere se loučíme s Pavelkovými, ti již dnes odjíždí tranzitem domů. S Ludkem míříme do Kauflandu nakoupit zásoby na zítřejší cestu autobusem, vracíme se právě včas na slavnostní ukončení. Jelikož nás jelo 191, rozdat každému diplom chvíli trvá. Největší potlesk sklízí pan Karel, i letos to na svém elektrokole úspěšně ujel. Po ukončení je volná zábava, Otec Kaška si z pirátských slavností přivezl velké kladivo. „To máte na neposlušné farníky?“ ptám se a hned dostávám kladivem po hlavě. Ještě že je nafukovací.

Je právě 23:15, pan Tobola zhasíná světlo. Někteří jdou spát, jiní postávají venku s pivem. „Já mám dneska všechna piva zdarma,“ chlubí se servisák. „To bylo po každé opravě – ‚Máš u mě pivo‘ – tak si je teď dávám.“ Řidič Rosta nám vypráví zážitky z cest autobusem, během konverzace se dostáváme až k tématu českého jazyka. „No schválně, jak bych tě měl, Jožko, správně oslovit?“ ptá se táty. „No..“ „Pane Žajdlíku, žádné pan Žajdlík.“ Probíráme i téma sms. „Já zásadně nepíši v smsce na konci věty tečku,“ říká Rosta. „No, já tam píšu smajlíka,“ směje se Pavel a Rosta se naprosto zničen odchází na pár minut uklidnit.

O půl jedné si jdu lehnout, venku se ještě vyhrává na foukací harmoniku, někteří jsou stále na procházce ve městě. Je to poslední večer, každý si ho užívá podle svého.

10. DEN 18.8.2019 LITOMĚŘICE

Po půl sedmé nás budí znělky z dětských večerníčků, no jo, Pedro už tu není, aby nám zazpíval. Po téměř probdělé noci se vstává jen těžko, aspoň že už ty věci nemusíme pečlivě balit, důležité je ten kufr zapnout. Na poslední snídani jsou přichystány čerstvé rohlíky, pomazánka, šunka, sýr, marmeláda z ryby fugu, každý si vybírá dle své chuti. Upijím poslední hrneček čaje, mezitím se loučím s odjíždějícími cyklopoutníky. Některé jsme za deset dní nestačili ani pořádně poznat, s jinými nás pojí nezapomenutelné historky.

Autobus parkuje z důvodu rozkované silnice o pár desítek metrů dál, všechny lavičky a hrnce se musí odnést ručně. Hala je uklizena, rohlíky na cestu rozdány, vydáváme se na mši svatou do katedrály sv. Štěpána. Při odchodu se loučíme s Robertem, nebyl by to však on, kdyby si ještě nezajel na poslední razítko do íčka, a tak si na rozloučenou máváme ještě na náměstí. Biskup je docela překvapen, jaká účast při nedělní mši v katedrále je, přítom nás na ni zůstala ani ne polovina.

Z katedrály se nikomu moc nechce, znamená to totiž jediné – další loučení. Objetí, polibky, podání rukou,

možná sem tam i nějaká slza. „Přijedete na afterparty do Milotic?“ ptáme se Anežky s Jožkou. „Chtěli bychom,“ odpovídají. Tak snad to vyjde a alespoň s některými se uvidíme tam. „A zase o mě, Verunko, něco napiš,“ mává mi Anežka na rozloučenou. Letos se loučím v Litoměřicích i s tátou, ten tady totiž ještě pár dní zůstává.

Třicet cyklopoutníků odchází k autobusu, snažíme se tam všichni i s batožinami namačkat. Každý své místo má, ještě že tak, Rošťa se loučí s cyklopoutí třemi kolečkami na kruhovém objezdu. Kolem Řípu jedeme na dálnici, cesta rychle ubíhá. Dvě zastávky na benzínce a už se blížíme k starým známým Buchlovským horám. Jako poděkování Panně Marii za dobře zvládnutou cestu se modlíme růženec. Před šestou hodinou jsme v Uherském Brodě, vytahujeme kola a věci z autobusu.

Bylo to nedávno, co jsme odtud odjížděli plní očekávání, co letošní cyklopoutř přinese. Byl to nejen déšť a cesty plné kamení. Byly to také nezapomenutelné zážitky s lidmi, kteří vytváří jedinečné společenství.

Veronika Žajdlíková

